

Jorden. Naar Sæden kommer op, bliver den mangfoldig-gjort. Denne giver Mel og Gryn. Deraf faar man mange Slags Mad. Træerne have ogsaa Frugter, som smage godt. Nogle Frugter ere saa store som Menneskehoveder, og saaledes leve disse Mennesker af Jordens og Luftens Frembringelser.

Simik sagde: Hvorfor er vort Land ikke saadan?

Pok sagde: Fordi vort Land er saa koldt om Vinteren. Da jeg var dér, sagde de, at Vinteren var stræng, skjønt den var som Vaaren hos os.

Tulugak sagde: Det vilde være smukt at bo dér.

Pok sagde: I deres Land kunde vi ikke leve, da der hverken er Sæler eller Hvaler dér. Der er mange Slags Fisk baade i det salte og det ferske Vand; men Folket lever ikke som her i Landet. De maa ikke gjøre, som de ville. Husdyrene og Fiskene have alle Ejere. Kreaturerne ejes af mange Mennesker. Jorden er meget dyr. Et Stykke Jord saa stort som en Kajakplads bliver betalt med Tøj som til tre—fire Anorakker (Trøjer).

Tulugak sagde: Her hos os skulde de faa Jord for Ingenting. Ligeledes kunde de for en Anorak faa et stort Stykke Sten.

Pok sagde: De vilde ikke komme hid, hvis vi ikke havde Spæk.

Tulugak sagde: Hvad bruge de Spækken til?

Pok svarede: De bruge den til at oplyse Gaderne.

Tulugak sagde: Det er klogt udfundet.

Pok svarede: Ja. Deres Herskere ere meget vel-gjørende. Et stort Hus er opladt for gamle Koner, som ikke længer kunne føde sig, et andet til forældreløse Børn, et til sindssyge, et til altfor lystige Piger og tre til meget fattige. De gjøre ikke, som vi pleje at gjøre. De Folk, som bo i samme Hus, spise ikke sammen.

Nogle kunne være meget rige og eje et Hus uden at bo deri. Men mange af dem have hverken Hus eller Klæder og tigge sig frem.

Tulugak sagde: Vi have ikke nogle saa fattige. Hvorfor ere de saa fattige?

Pok sagde: Mange af dem ere meget udelige og ville ikke arbejde. Mange ødelegge, hvad de eje, ved at drikke Brændevin.

Tulugak spurgte igjen: Er det den Slags Drikke, som Arbejdsfolket faar?

Pok sagde: Ja. Nogle af Husene bruges udelukkende til at sælge Brændevin. Paa saadanne Steder drikke de, og naar de gaa derfra, saa slaas de.

Tulugak sagde: Det forekommer mig, at Du har sagt, at der kun findes ét Hus for gale.

Pok sagde: Evropæerne kunne ogsaa være slette. Vore Landsmænd holde mest af at leve af Fangsten og kjende kun lidt til Brændevin og andre Taabeligheder. Hos Evropæerne er det derimod ofte Tilfældet, at Mennesker blive aldeles gale, saa at de maa bindes og fængsles, og saaledes leve de ofte hele deres Liv. Men saa findes der ogsaa mange, som ere meget lærde, som sikkert finde Vej paa Verdenshavet ved Hjælp af Solens Højde og ved at se paa den bevægelige Naal, som viser imod Nord. De bygge Skibe oppe paa Land. Naar de ere færdige, skydes de af sig selv ud i Vandet. De lave ogsaa mange underlige Ting, de kunne løfte et helt Skib og meget store Stene. De vide ogsaa, naar Solformørkelse indtræffer og hvor fuldstændig den bliver. Da jeg har set alt det mærkværdige, fandt jeg det rigtigt, hvad vore Fædre sagde, at Ebbe og Flod er det eneste, som Evropæerne ikke kunne bringe til Veje.

Her er Enden.

Franske Dybvandsundersøgelser,

et Brev fra Paris til Redaktøren af „Geografisk Tidsskrift“ af R. H—t.

Under mit Ophold her var jeg saa heldig den 21de December at overvære et Møde i det *geografiske Selskab*. Dette Selskab har nu i nogle Aar haft sit eget Hus paa Boulevard St. Germain, et lille Palads, hvori der er en stor, prægtig Sal. Det første Foredrag i Mødet holdtes af Selskabets Præsident *Lesseps*, der trods sin høje Alder taler med den samme Kraft som altid. Han omhandlede sin sidste Rejse i England og hvad han mener om Sues-

kanalen; men da dette Æmne ligger mig fjærnere, vil jeg ikke dvæle synderlig derved. Det maa dog siges, at *Lesseps* ikke vil gaa ind paa noget med Engelskmændene, naar disse ikke svare klart og tydelig. De have ikke Ret til at grave en Kanal langs med den, som allerede findes, og for Resten vil det af Hensyn til Naturforholdene være umuligt at grave en saadan Kanal, parallel med den nuværende. Han gav ogsaa den mærkelige Op-

lysning, at medens der paa Expeditionen 1830 til Algier brugtes 500 Skibe, hvoraf kun et eneste havde Damp, gik der forrige Aar gennem Kanalen Skibe med en Drægtighed af tilsammen 7 Mill. Tons, og mellem dem var kun et eneste Sejlskib. Det næste Foredrag af Prof. *Alphonse Milne-Edwards* vedrører derimod noget, hvorpaa jeg har lidt Forstand, og da det omhandler en Mængde nye Undersøgelser, tillader jeg mig at meddele Dem noget derom. I Sommeren 1883 har den franske Regering udsendt et Skib, „Talismanen“, der havde en videnskabelig Kommission om Bord og havde til Maal at undersøge Afrikas Kyst fra Marokko lige til Senegal, Kysterne af flere blandt de vestafrikanske Øer og endelig Sargassohavet.

Dybderne langs Afrikas Kyst sænke sig aldeles regelret ude i Havet, og der gjordes over hundrede Dragninger, hvorved der fremkom et yderst mangfoldigt og mærkeligt Indblik i den derværende Dyreverden. Der fandtes Fisk, Krebsdyr, Bløddyr o. s. v.; mange af dem ere blinde, og deres Farver ere højst forskellige, uagtet de leve i Dybder (3000—9000 Fod), hvor Lyset ikke kan trænge ned. Ofte vare Nættene saa fulde af Dyr, at man behøvede mere end én Dag for at klassificere dem. Havarmene, som ligge mellem de caboverdiske Øer, vise et stærkt udviklet Dyreliv. En Gang fik man endog i et eneste Drag ikke mindre end 1000 Fisk og 2000 Rejeformer af forskellige Arter.

Den sidste Juli styrede „Talismanen“ imod Nord til Sargassohavet. Den Plante, Sargassotangen, der har givet denne Del af Havet sit Navn („Mar di Sargasso“) danner ingenlunde „svømmende Enge“, saaledes som man troede fra Columbus's Tider. Planterne ligge derimod spredte i større eller mindre Bundter, som man med stor Lethed kan sejle igjennem. En lille Fiskeart danner Reder af Sargassotang, hvortil den saa hæfter sine Æg. Alle de mange Smaadyr, som findes paa Tangen, stemme

i Farve overens med denne, saa at det er meget vanskeligt at opdage dem; „alle disse Dyr ere klædte i Sargassotangens Livré“. Af denne Grund har Expeditionen ogsaa fundet en Mængde nye Arter. Bunden i Sargassohavet er vulkansk, og man fik stadig fat paa Stumper af Pimpsten, saa at der findes en hel vulkansk undersøisk Kjæde, hvoraf de caboverdiske Øer, de canariske Øer, Madeiragrupperne og Azorerne ere fremragende Højder, *Leop. v. Buchs* Teori om, at man her skulde have Centralvulkaner er altsaa ikke rigtig; det er Rækkevulkaner.

Paa Vejen fra Azorerne til Frankrig foretoges der Dragninger til Dybder af 15,000 Fod, og der fandtes paa Bunden ikke alene mange Stumper af Pimpsten, men ogsaa Stene, der vare stribede af Jøklar. Efter al Rimelighed skrive disse Stene sig fra Drivmasser, som ere smeltede i denne Del af Atlanterhavet og som vidne om, at Naturforholdene her forud have været helt anderledes end nu. Det interessante Foredrag oplystes med Fotografier, og Forsamlingen lønnede Foredrageren med talrige Bifaldsklap, ikke alene for Foredragets Indhold, der viser, hvor meget overraskende man endnu vil kunne finde ved Undersøgelser i Havets Dybder, men ogsaa for dets fortrinlige og tiltalende Form.

Jeg mindes godt, at De som Vidnesbyrd for Franskmandenes Ukyndighed i Geografi har sagt mig, at en fransk Literat, der var Redaktør af et Tidsskrift for Skovbrug, fortalte Dem, at Grønland tilhører Rusland, og det var tilvisse en slem Fejl. Jeg skal jo heller ikke nægte, at man hos mangan Franskmand træffer højst naive, geografiske Forestillinger; men paa den anden Side maa det ikke glemmes, at der siden den sidste ulykkelige Krig er sket en stor Ændring i saa Henseende. Paa mange Hold arbejdes der med Iver for at udbrede Kundskab i dette vigtige Fag, og Udslaget deraf vil vise sig inden ikke mange Aar.

Svend Foyns Hval-, „Fabrik“,

et Billede fra det høje Nord af **O—M**.

Vadsø ligger i det nordøstlige Norge, hvor Ishavet og det hvide Hav mødes; det er kun en ussel lille By med omtrent 1800 Mennesker, hvoraf dog knap Halvdelen er civiliserede Evropæere, medens Resten er Lapper og Kvæner. Disse bo i en Række snavsede Blokhuse langs

Havet, mens Evropæernes venlige Boliger ere mere sammenbyggede. Paa en Vandring gennem Byen møder man den lille brogetklædte Lap, den snavsede og forkomne Russer, hvis Næse tyder stærkt paa adskillige Snapse, og, som Herskere der paa Stedet de blonde, kraftige Nord-